

Милош Пејковић

КАРАВАН ИНСОМНИУСА

По ко зна који пут је точак товарних кола био заглављен у блату, јер је пут још увек био веома мек од силних киша које су падале претходних недеља. Предњи точкови су неким чудом успели да пређу преко каљуге, али су се зато задњи доста дубоко заглибили у блато. Два коња безуспешно су покушавала да крену напред, али кола нису хтела ни да мрдну. Још двоја кола су била у овом каравану, али знатно мања, и њих је вукао по један коњ.

Шта ћемо сад Ториле, кола неће да мрдну?

Упита гном дивље, помало неуредне косе који је седео за уларом.

Па не знам, најбоље би било да претерамо приколице напред, па да узмемо и друга два коња, и са њима покушамо, можда ће ићи. одговори му Торил, нешто виши гном који је стајао са стране и посматрао заглибљене точкове.

Изгледа да се овај Ториров план допао Керту, па је и он сишао са кола и кренуо позади.

Мора да смо понели превише товара из Језерграда ове године, ово је готово десети пут да смо се зауставили. рече Торил.

Јесте, ја сам то рекао Лирији још док смо били у Језер граду, али не, морамо понети што више шкољки, а и обојене свиле, рекла је. Довољно је било што смо узели пића за "Распевани храст", требало је тада да кренемо, а не да се задржавамо код оних тезги. додаде Керто.

Тада се чу један женски глас из других кола, најлепших у каравану. Била су црвене боје, а са стреха су висили разнолики украси од шкољки, пера и некаквих чудних плодова, ту је чак било и пар ластавичијих гнезда, која су ове дивне птице свиле ту, и тако путовале заједно са караваном.

Лако ти је да сада паметујеш Керто, али то ти неће помоћи да извучеш кола из блата, одговори на његово малопређашње гуњање

Лирија, старија сестра Керта и Торила. Она је била у другим колима, али је очигледно чула критиковање млађег брата.

А и сигурно нису претежале моје шкољке и лагана свила, већ она гвожђурија од оклопа који си ти узео од ковача. додаде.

Не почињите са препирком, него дајте да наставимо даље, бака и дека се сигурно чуде што стојимо овде, прекину их Торил.

Лирија се вратила у кола, гунђајући нешто себи у браду, док су Керто и Торил премештали приколице напред и пребацили коње испред заробљених кола. Гноми су иначе умели да буду гунђала, али су важили за доброћудна и мирољубива створења. Иако малени, свега један метар од земље, они су били и веома умешни и способни.

Пошто су привезали коње, Керто је узео пар старих дединих чизама како би пришао до задњих точкова. За сваки случај се и привезао конопцем око струка и везао други крај за корен пања који је стајао крај пута. Пришавши задњим точковима уз доста муке, некако успе да пребаци даске испод њих, и даде знак Торилу да потера коње напред. Након пар тренутака безуспешног ходања у месту, коњи некако успеше да крену напред и кола пођоше. Кола су сада била на сувом тлу и караван је могао да настави пут. Упрегнувши коње, полако су кренули путем, пазећи да им се случајно не испречи још нека од многобројних каљуга. Керто и Торил су седели напред на товарним колима, Лирија је била у својој приколици, а задња приколица је очигледно била за баку и деку, само што су они у ово доба дана углавном дремали. Коњи су сами знали када треба да пођу, очигледно потковани и искуством, јер су дуго били део каравана.

Требало би да смо сутра у ово време код "Распеваног храста", осим ако не наиђемо на још пар каљуга, рече Керто.

Бићемо, у шуми нема оволико блата, земља је мекша и упила је сву воду, а и густе крошње хрстова су заштитиле шумско тло од кише, рече Торил.

Видећемо.

Торил је био у праву, јер када су зашли у шуму видели су да је пут био много бољи. Ту и тамо је било ризично, али како су кола гномова много мањих димензија него ли људска, а путеви прављени за људе, лако су могли да заобиђу препреке на путу. Њихови коњи су такође били патуљастии, али не мање снажни од својих већих сродника, и веома цењени, не само код гномова. Шума у коју су зашли била је веома густа, и било је ту свакојаког дрвећа, од столетних хрстова прекривених маховином, до квржавих букава тамносиве коре, чији су чудни облици збуњивали пролазнике, терајући их да бар на тренутак помисле да гледају у некакво чудно шумско биће, а не у стабло. Џиновске папрати прекривале су шумско тло до којег су само понегде допирали сунчеви зраци. Вијугави пут водио је караван на запад, где су на изласку из

шуме требали да крену јужно низ Питому реку, и дођу до “Распеваног храста”. “Распевани храст” била је најпознатија и најпосећенија крчма у овим крајевима, и караван је и ове године имао договор са власником око набавке ретких, квалитетних пића из Језер града.

Крчма је била веома интересантна, јер је била смештена у највећем познатом храсту у овом делу света. Постоји и веома интересантна прича о овом храсту, која каже да је он тако порастао захваљујући баш једном гному. Прича се да је тај гном био јако тужан што је био мали, и да је желео да порасте. Тражио је помоћ и успео да нађе у чаробњачким књигама рецепт за напитак за раст. Справљајући напиток у свом дому који је био у корењу храста, додао је неки погрешан састојак и дошло је до мале експлозије. Није била довољно јака да обори снажно дрво, али је зато храст нарастао тако пуно да се могао видети из велике даљине. Сада је ту била крчма, позната по добром ићу и пићу, бардовима и њиховим дивним одама, али и по разноликим гостима који су свраћали овде. Сви из каравана су волели то место, зато што су међу сталним гостима имали пуно пријатеља. Прошли пут када су ту свратили, било је планирано да одседну два дана, а задржали су се готово целу недељу. Гноми су познавали ову шуму, јер су туда прошли небројано пута, и знали су да мало испред њих постоји мали пропланак где би могли да поставе камп за вечерас, а био је погодан и због чињенице да у близини протиче и мали поток одличне воде.

Торил се пребацио на Лиријину приколицу и ушао да је обавести да ће ускоро да се зауставе, док је Керто остао за уларом. Лирији је било свеједно, јер се баш била удубила у једну од многобројних књига коју је позајмила од свештеница Деонориног храма. Она је већ познавала лековита дејства свих шумских и ливадских биљака, и била је веома вешта у справљању разноликих мелема и чајева.

Међутим, како је Деонора богиња мора, такозвана корална госпа, из ових књига је могла да сазна о лековитим својствима алги и о неком другом морском растињу, и да прошири своја сазнања. Увидела је да се неке од морских биљака користе и за справљање магијских напитака, па је баш планирала да поразговара о томе са својим дедом, који је и сам био поклоник магије.

Торил се пребацио на приколицу код баке и деке, али они су још увек спавали јер су ноћ пре тога пратили дешавања на небу и кретање звезда, па је поново отишао напред. Мало се уморио, јер није било нимало лако пребацивати се стално напредназад у путу. Рекао је Керту да је Лирији свеједно где ће се вечерас зауставити и напоменуо да опет изучава неку књигу на шта се овај насмејао.

Вероватно ће наћи рецепт за најодвратнији бућкуриш који ћу, наравно, ја морати да попијем рече Керто.

Немој тако, па да прошли пут ниси испио чај који ти је справила ко зна колико би те дуго тресла грозница.

Јесте, али ја сам и покисао до голе коже због ње, тражећи оне мрке печурке. А и видео бих тебе да си морао да испијеш онај чај, који има мирис исти као у Пацовој крчми у Д'Аину, а о укусу и да не говорим рече Керто направивши киселу фацу, присећајући се тог нимало пријатног искуства.

Бака и дека спавају, тако да им нисам могао рећи да ћемо да се зауставимо на оном пропланку, али нема везе рече Торил који је хтео да промени тему, јер се и сам сећао "мириса" тога чаја, лица Керта приликом испијања, али и сестриног гунђања о здрављу и томе слично.

Даљи пут је прошао у малој расправи о томе да ли је боље у борби са шумским тролом користити ватрене стреле или можда специјалне бочице пуњене киселином и премазане боровом смолом које су могле да се нађу код неких трговаца. Иначе, тако ретка роба је често продавана у тајности, или су се продавци договарали са купцима о продаји ван већих градова, јер би власти хапсиле све учеснике таквих радњи. На крају су се сложили да би бежање вероватно било најбоље јер су тролови иначе веома снажна и моћна створења, и многи одлични борци би двапут размислили пре него што би се упустили у борбу са једним таквим. Мрак је већ почео да пада, а земља је почела да испарава и направила се магла. Сада је шума деловала помало језиво, јер су и облаци којих је додуше било много мање него прошлих дана бацали сенке на пут испред њих. Гноми се обрадоваше када су угледали пропланак и полако су дотерали своја кола према рубу шуме, пазећи да се случајно не заглаве у каквом блату. Поставили су кола тако да су она сада чинила троугао, и поред товарних кола подигли платнени заклон за коње, како не би покисли у случају да падне киша. Међутим, облаке су изгледа растерали висински ветрови, тако да је сада могло да се види небо које је полако попримало боју мастила, и јато звезда сјајних попут драгуља. Како је изгледало да кише неће бити, Керто и Торил су у средини кампа запалили ватру, јер су ноћи иначе свеже, и позвали Лирију и баку и деку на вечеру.

Лирија је невољно оставила књигу, узела посуде, тањире и чаше и изашла напоље. Узела је и огледалце, јер је желела да очешља своју зифт црну косу што је увек радила пре вечере. Из других кола први се појавио Хикрик, њихов деда. Био је веома стар, већ годинама се хвалио како му се ближи четиристоти рођендан, а када је он био прошле године, био је тужан. Коса и дуги бркови били су седи, а боре чиниле лице грубим за разлику од милих очију, пуних топлине које су се криле иза малих наочара. Носио је плаву мантију са пришивеним платненим листовима златне боје. Помало дрхтавим гласом, који је говорио о ње-

говој старости, уједно и мудрости, рече - Дођи Могра, да видиш небо вечерас, пуно је звезда као змајева ризница драгуља.

Утом се појави из кола и Могра, која је до пре пар минута покушавала да протумачи неке старе руне, готово сигурно патуљачке, али већ пар дана никако да мрдне даље од почетка. То ју је изнервирало, и мислила је да ће јој сан помоћи, али авај, како је сањала сан у коме још дуго тумачи руне, још више изнервирана добаци Хикрику - Баш ме брига сада за звезде, поготово када их ти поредиш са глупавим драгуљима. Драгуљи интересују само похлепна бића, као што су змајеви, и могу ти донети само зло, а звезде су нешто друго, нешто што нема цену, а ни власника.

Ма ја сам мислио да сјаје као драгуљи, драга, а нисам их поредио, то никако, па знам ја... покуша да се мало оправда Хикрик.

Њих двоје приђоше ватри, и седоше на хоклице које су изнели Торил и Керто. Док се јело крчкало у казану, Лирија је у авану мешала миришљаве зачине. Торил и Керто су се кобајаги наљутили на сестру, само да би јој дали комплимент, јер су рекли да је мирис јела тако добар да ће готово сигурно привући све живо из краја, па ће они морати целе ноћи да стражаре око казана и бране га од нападача. И заиста је јело тако добро мирисало да су сви, па и Лирија, нестрпљиво ишчекивали да га пробају. Јело је било заиста изврсно, сви су уживали гледајући како се весели пламенови ватре играју, док је суво грање повремено пуцкетало. Керто и Торил нису морали да чувају стражу ове вечери, како су то обично чинили, јер им је деда рекао да ће он бити крај ватре, како би у друштву свога телескопа могао да посматра кретање звезда. То је обрадовало браћу, јер су били уморни од не баш лагодног пута. Пре него да крену на починак, сакупили су на гомилицу још суварака које би деда могао да додаје на ватру и покупили посуде за јело. Гноми су увек волели да им све буде на месту, и нису волели да остављају било какав посао за касније. Лирија је отишла да уз светлост своје лампе још мало прегледа књигу пре спавања, док је Могра одмах отишла на спавање. Хикрик је остао сам крај ватре, и неко време штеловао чудне зупчанике и полуге. Повремено је гледао кроз телескоп, који је иначе био малих димензија, и чија је вредност била већа вероватно и од читавог товара каравана. То је био веома редак и скупоцен предмет, а Хикрик га је добио од свога оца веома давно.

На смрти му је отац рекао, сећао се Хикрик, када њега не буде било, да ће уз помоћ ове дивне справе Хикрик моћи да пронађе звезду на небу, ону најсјајнију, која ће бити његов отац, који ће га и даље посматрати и чувати са небеских висина. Зато се и љутила Могра када је звезде поредио са драгуљима, јер је знала за те речи, па јој није замерио. После неког времена узнемирио се, и нервозно гладио бркове јер никако није могао да пронађе сазвежђе коња, из којег је обично

тумачио какво ће им путовање бити наредних дана. То му је био породични хоби, то проучавање звезда, који је нажалост био прекинут погибијом његовог сина. Та традиција није могла да буде настављена, једноставно, такав је код њих био обичај.

Њихова породица била је позната у многим крајевима, јер су стално путовали кружно овим земљама и трговали. Многи су знали Инсомниусе, и они који су их слабије знали, причали су да они никада не спавају, већ да ноћу посматрају звезде, баш као што то раде и кентаури. То није било баш у потпуности тачно, али заиста јесу мало спавали, највише због свог начина живота. Дуго је посматрао небо, десном руком померајући мали точак како би мењао угао телескопа. Повремено би прекинуо да би одморио очи, које су познавале небо као што ренџер познаје шуму. Тада би додао које дрво на ватру и осмотрио околину. Иако се подигла магла, тешко да би неко могао да му се пришуња, а да не буде примећен, јер је небо сада било ведро, а најближе дрво иза којег се могло сакрити је било на неких педесетак метара.

Хикрик се није бојао борбе, а и знао је да у овим крајевима нема за њега опасних бића, јер је он увек могао да искористи неку од својих магија. Он је био један од оних самоуких чаробњака, који су били чести, али није био варалица, као већина њих, јер је магије учио и код неких моћнијих поклоника магије, пред којима, како једна изрека каже, дрхте и целе тврђаве. Углавном је волео илузије и обмане, и увек када би нашао у књигама нешто о илузијама, било какво упутство за извођење неке од њих, зарад тога би знао да запостави и посматрање звезда.

Неке од илузија су се показале корисним у последњих пар година, јер су као путујући трговци били на мети разбојника. Тако је, пре-прошлог лета, поплашио групу разбојника који су хтели да их опљачкају тако што је створио илузију побеснелог планинског дива, да су они побегли главом без обзира.

Ноћ је почела да бива свежија, магла је постала гушћа, а и ветар изгледа није спавао, јер је почео да шуми кроз крошње оближњег дрвећа. Хикрику би хладно па је устао и кренуо ка колима да узме ћебе да се огрне. За коње није бринуо, јер су их Торил и Керто нахранили и прекрили им леђа пре него што су отишли на спавање. Гледао је у правцу пута и учинило му се да је видео силуету човека на тренутак, али није био сигуран јер је магла сад већ била веома густа, па је застао и гледао у том правцу. Магла се подигла високо, у равни дрвећа, тако да није могао да зна да ли се преварио. Међутим, након пар тренутака угледао је силуету исте особе, само сада много ближе. Био је сигуран да је то елф, јер само они имају боју косе као боју коју би имала легура сребра и злата, а управо је такву имао странац који је ишао ка њему.

Дуга коса падала му је преко рамена, тако да није могао најбоље да му види лице, али је зато добро видео када се странац зауставио на неких тридесетак метара од њега. Следеће што је урадио следило је крв у жилама Хикрика. Странац је потегао лук и муњевито извадио једну од стрела из свог тоболца. Хикрик је знао да сада гледа смрти у очи, јер времена да било шта покуша није имао. Да изведе неку од својих магија није могао, јер је за то требало више од пар секунди, а да зове неког од својих који су били у дубоком сну није могао ни да помишља. Стајао је тако, у ишчекивању, док су му се капи зноја спуштале низ наборано чело. Хикрик је због силног страха само затворио очи, и када чу фијук одапете стреле, остаде скамењен. Осетио је да је стрела пролетела мало поред његовог левог рамена, и онда је иза себе чуо груби, дубоки уздах и ударац у земљу. Погледао је у елфа, који је са спуштеним луком кренуо ка њему, а затим се окренуо. Престравио се. Иза њега је лежала телесина рогатог вука, са половином стреле која је штрчала између рогова. Није могао да верује. Ови вукови, иначе црне кудраве длаке, са белим очима и роговима, били су познати само из прича, а један такав је сада лежао крај њега. Елф је пришао Хикрику, потапшао га по рамену и умирујућим гласом рекао: - Не брини, пријатељу, мртав је.

Хикрик је угледао лепо, мило лице, али му је поглед брзо прешао на многобројну опрему коју је елф имао код себе. У корицама је имао мач, лук је још увек држао у руци, украшена верижњача се назирала испод тамног плашта, а из многобројних преграда на широком каишу вириле су бочице и дршке бодежа. О струку је имао конопац са снажном куком, а тоболац са стрелама је лежао на штиту чудног облика. Хикрик би час гледао у странца, а час у рогато чудовиште чије је беживотно тело лежало крај њега. Хтео је да се захвали елфу, који му је очигледно спасао живот, али није успевао да проговори. Зато елф рече - Јурим овог ђавола још од Црвеног водопада, и знао сам да ће вечерас кренути на ваше коње, глад га је натерала на то.

Па зашто нас нисте обавестили да нам прети опасност, него сте нас готово искористили као мамац једва изусту Хикрик.

Жао ми је, то је била једина шанса да га уловим, пре него ли направи покољ. Добио сам поруку од друида да се појавио код Црвеног водопада, и одмах сам кренуо да га гоним, али ме је осетио, и ево, до овде ми је бежао.

Ја не знам шта да вам кажем, али ја сада морам да пробудим моје, ако се већ сами нису пробудили.

Страх је полако напуштао Хикрика, који је кренуо да пробуди своје, док је елф остао крај чудовишта. Док је он будио Могру, Лирија је изашла и, видевши шта се десило, уплашено позвала браћу. Ова двојица су, иако до пре пар тренутака у дубоком сну, за готово пар секунди искочила из товарних кола чувши глас своје сестре. Обојица

Илустрација: Игор Крстић

наоружани, Керто са сабљом, а Торил са два бодежа, стајали су испред Лирије и гледала у правцу елфа. Није им било баш најјасније шта се догодило, али како су видели да нико од њихових није повређен, посматрали су елфа, али и тело неке огромне звери, њима непознате, крај његових ногу. Торил се окренуо ка деки, који је са Могром стајао по страни и упитао га - Шта се збило овде, и ко је странац?

Па, странац ми је спасио живот, иако је прво изгледало обрнуто...а ово биће...па не знам, можда је најбоље да питамо њега одговори му Хикрик.

Керто и Торил одложише своје оружје, и из поштовања према странцу који је њиховом деки спасио живот дубоко се поклонилише.

Бескрајно хвала пријатељу, твоји смо дужници рече му Керто али пре него нам се придружиш крај ватре, да ли би нас удостојио свог имена?

Име ми је Адарон, а што се тиче дуга, можете ми га вратити само у виду пријатељства, ништа више.

Гноми се представише Адарону, али им би чудно што је он њима рекао само своје име, а не и порекло, које елфови обавезно помињу приликом представљања. Међутим, нико га не упита ништа у вези с тим, јер их је много више интересовао рогати вук којег је устрелио. Торил и Керто су га погледали изблиза, и прелазећи погледом преко његових огромних чељусти почеше да их подилазе жмарци. Лирија и њена бака нису имале храбрости да приђу телесини, иако им је Хикрик више пута нагласио да је сигурно. Када су се сви сместили око ватре, Хикрик први проговори Лирија, Могра, спремите какво укрепљење за све нас, а посебно за нашег новог пријатеља. И док вас две то урадите, ја морам да питам нашег новог пријатеља пар ствари које ми нису јасне у вези с овим што се догодило вечерас. Надам се да то неће бити проблем, Адароне?

Неће, ионако вам дугујем објашњење, свима вама, имамо пред собом целу ноћ, а то је ваше време, зар не, Инсомниуси?

Одломак из рукописа *Вукови судбине*